

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **H. T. N.**, nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem v ČR;
zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, advokátem,
sídlem Jugoslávská 2, Karlovy Vary,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2019, č. j. OAM-460/ZA-ZA11-HA12-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, nevychází podle něj ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno a došlo tak k porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Výroková část není dostatečně přesná, určitá a konkrétní. V rozhodnutí nebyl dostatečně označen účastník řízení. Dále absentuje uvedení právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Výroková část je neurčitá.
3. Po věcné stránce žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu. Žalovaný podle žalobce adekvátně neodůvodnil své závěry. Odůvodnění rozhodnutí proto nerespektuje požadavky dle § 68 odst. 3 správního řádu, zejména co se týče posouzení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný dle žalobce vůbec nezohledňuje jím opatřené podklady, a tyto neváže k situaci žalobce. Zejména úvahy ohledně humanitárního azylu a doplňkové ochrany jsou nekoherentní a závěry správního orgánu si odporují. Žalobce se též domnívá, že žalovaný zlehčil jím uvedené informace a odmítl navrhovaný výslech matky, tím postupoval v rozporu s § 3 správního řádu.
4. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně odůvodnil, z jakého důvodu neudělil žalobci azyl z humanitárního důvodu. Žalobce se domnívá, že mu humanitární azyl měl být udělen, neboť má na území matku, která je sama, a jiného rodinného příslušníka na území již nemá. Rodinnou situaci žalobce žalovaný naproti tomu vyložil v jeho neprospěch. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí by mělo obsahovat obhajobu úvahy o humánnosti neudělení azylu z tohoto důvodu, což však zcela absentuje.
5. Žalovaný dle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť nevyslechl matku žalobce a nezohlednil tvrzení žalobce ohledně poškození a zavinění situace žalobce jeho dřívějšími zástupci. Rozhodnutí je projevem libovůle a vychází pouze ze spekulací neexistence důvodu pro udělení humanitárního azylu. Žalobce si je vědom, že institut humanitárního azylu je výjimečný, avšak žalovaný se měl touto mimořádností zabývat a u žalobce ji hledat, což však neučinil.
6. Žalovaný s obsahem žalobních námitek nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti uvedené žalobcem a opatřil si dostatečné podklady. Skutkový stav zjistil dostatečně. Přijaté řešení podle něj zcela odpovídá okolnostem řešeného případu a bylo patřičně odůvodněno. Žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, avšak důvod pro udělení mezinárodní ochrany na straně žalobce neshledal. K námitce ohledně formálních nedostatků rozhodnutí žalovaný uvedl, že se domnívá, že se tvrzených pochybení nedopustil. Ohledně námitky nedostatečného posouzení důvodů pro udělení azylu z humanitárního důvodu uvedl, že tento typ azylu se uděluje pouze ve vymezených případech, kdy vycestování žadatele by bylo nehumánní. Žalovaný neshledal pochybení, ani co se týká námitky neprovedení výsledku matky. Tento výslech podle něj nebyl s ohledem na obsah tvrzení uvedených žalobcem potřebný.
7. V replice žalobce uvedl, že argumentace žalovaného není dostačující. Dle žalobce pouze obecně konstatoval, že postupoval v souladu s právními předpisy. Žalobce je přesvědčen, že měl žalovaný přihlédnout k okolnostem jeho případu, neboť mu měl být udělen azyl

z humanitárních důvodů. Rozhodnutí není dostatečně individuální, je nepřiměřené a formalistické.

8. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
9. Žalobce k žádosti uvedl, že je svobodný, bezdětný, nebyl politicky aktivní. Do ČR přijel v roce 2016. Důvodem podání žádosti byla skutečnost, že by si přál pobývat nadále v ČR se svou matkou. Při pohovoru žalobce upřesnil, že ve Vietnamu žil se svou rodinou. Poté, co se matka rozhodla vycestovat do ČR, ji následoval. Chtěl získat lepší práci, vydělávat peníze. Získal pracovní vízum a pracoval jako kuchař. Následně však o pobytové oprávnění přišel a rozhodl se vzniklou situací řešit podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Chtěl by zde zůstat s matkou, aby jí pomáhal, a aby nebyla sama, do Vietnamu se vrátit nechce.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 12 zákona o azylu *„[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
13. Podle § 14 zákona o azylu *„[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *„[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
18. Námitky žalobce lze rozčlenit do dvou okruhů. Žalobce namítá nejprve nedostatky rozhodnutí po jeho formální stránce, ve druhé části žaloby uvádí námitky ohledně věcného posouzení jeho žádosti.
19. K námitkám týkajících se formálních nedostatků uvádí soud následující. „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech sbromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou.
20. Soud neshledal ani namítanou neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. (...)“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návěti) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návěti a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného

rozhodnutí zněl: „*mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.*“

21. Co se týká namítaných nedostatků opatřených podkladů, žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace ve Vietnamu obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z 2019, tedy v době rozhodování byly aktuální.
22. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Situaci žalobce nikterak nezlehčil. Výslech matky žalobce nebyl nezbytný pro skutkové zjištění, neboť bylo na žalobci, aby uvedl případné mimořádné okolnosti jeho rodinných poměrů. Shodně soud neshledává pochybení v absenci zjišťování okolností zániku pobytového oprávnění žalobce, neboť jakékoliv selhání zástupce žalobce není azylově relevantní, jelikož udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádný projev dobrodiní státu pobytu vůči cizinci není prostředkem nápravy důsledků v řízení o pobytu cizince. Naopak taková souslednost vede k závěru o zneužití institutu mezinárodní ochrany, jakkoli je situace žalobce lidsky složitá.
23. Co se týče námitek žalobce týkajících se věcného posouzení žádosti, jeho stěžejní námitkou je, že se domnívá, že skutečnost, že v ČR chce zůstat se svou matkou, je natolik mimořádnou, že jí lze odůvodnit udělení azylu z humanitárního důvodu dle § 14 zákona o azylu.
24. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, že institut mezinárodní ochrany je třeba zásadně chápat jako výjimečný. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, kde uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.*“ V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí.

25. Žalobce k žádosti jako jediný důvod jejího podání uvedl přání být nadále v ČR se svou matkou. Při pohovoru doplnil, že do ČR odcestoval za matkou, přičemž nejprve disponoval pracovním vízem a chtěl si zde najít práci a vydělat peníze. Následně však o pobytové oprávnění přišel. V podání, které žalobce adresoval žalovanému, žalobce sdělil, že důvodem vzniku jeho složité situace bylo, že se v minulosti nechal zastoupit nekompetentními osobami. Žalobce nezmínil naprosto žádnou jinou skutečnost, která by být naznačovala, že by ve vlasti mohl být jakkoli pronásledován či mít jiné potíže. Jediným azylovým důvodem z pohledu žalobce tak je jeho tužba žít v ČR s matkou. Ta však sama o sobě nemůže být dostačujícím důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Nejedná se o azylově relevantní skutečnost. Jestliže chce žalobce v ČR svůj pobyt legalizovat, je zapotřebí postupovat podle příslušných právních předpisů, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Na tom nemůže nic změnit ani fakt tvrzené nekompetentnosti jeho dřívějších zástupců, kdy v tomto důsledku měl o pobytové oprávnění přijít.
26. Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí postupně vypořádal s jednotlivými možnostmi pro udělení mezinárodní ochrany. Azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobci neudělil, neboť nebylo zjištěno a žalobce neuváděl nic o tom, že by ve vlasti byl jakkoli politicky aktivní či měl potíže se státními orgány. Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
27. Žalovaný se dále zabýval případnými ekonomickými problémy žalobce a nedostatečným zázemím ve Vietnamu, avšak v souladu s informacemi zjištěnými z opatřených podkladů neshledal, že by žalobci při návratu měly hrozit v tomto směru zásadní potíže. Žalobce by se samozřejmě mohl potýkat s ekonomickými problémy, avšak toto není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Ve Vietnamu žije zbytek jeho rodiny, nelze tedy ani říci, že by v zemi neměl naprosto žádné zázemí. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že rodinný důvod spočívající v přání žalobce zůstat v ČR s matkou není obsažen v zákonném výčtu důvodů pro udělení azylu. Žalovaný neudělil žalobci azyl ani dle § 13 zákona o azylu.
28. Žalovaný se dále zabýval možností udělit žalobci azyl z humanitárních důvodů, avšak důvod pro aplikaci § 14 zákona o azylu nenalezl. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn., kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“ Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, nemá žádné indispozice, které by jej omezovaly. Žalovaný přihlédl též i k věku žalobce. Situace žalobce není případem hodným zvláštního zřetele.
29. Přání žalobce zůstat na území ČR nadále s matkou nebylo žalovaným shledáno jako důvod zvláštního zřetele hodný. K žalobcem navrženému provedení jejího výsledku žalovaný uvedl, že jej považuje za výraz jeho snahy poukázat na své vazby v ČR. Rodinnou vazbu žalobce žalovaný plně akceptuje, avšak žalobce je dospělou a na matce zcela nezávislou

osobou, neuvedl, že by tomu bylo jinak. Žalobce nevyžaduje péči matky a nebylo ani zjištěno, že by pro ni byla přítomnost syna v ČR životně důležitá, jedinou vazbou je v tomto směru tedy vazba citová.

30. Lze dodat, že existence rodinných vazeb není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním žadatele může dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobce přitom neprokázal, že by nemohl ve Vietnamu své vazby realizovat, nepoukázal na žádnou konkrétní překážku. Pokud chce s matkou nadále žít v ČR, může si buď opětovně vyřídit pobytové oprávnění, nebo se i s matkou vrátit do vlasti. Žalobce je dospělý a na matce (její péči) nezávislý jedinec. Zbytek jeho rodiny navíc žije stále ve Vietnamu a žalobce během svého pobytu v ČR nezaznamenal potíže, pokud jde o vztah s dalšími rodinnými příslušníky, tím prokázal, že je schopen se vypořádat i s tímto vztahem na dálku.
31. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) – d) a § 14b zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. června 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce